

การอภิปรายผลการวิจัย

ตามที่กล่าวมาแล้วในบทที่ ๒ ว่า การวิจัยนี้ได้ใช้ตัวอย่างประชากรจากนัก เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๐ คน ฉะนั้น การอภิปรายผลจึงทำได้ในขอบเขตจำกัด เฉพาะในโรงเรียนนี้ หรือโรงเรียนอื่นที่อยู่ในประเภทเดียวกัน คือโรงเรียนที่มักเรียนมาจากครอบครัวที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมคล้ายกัน

สำหรับการอภิปรายผล ผู้เขียนจะแบ่ง เป็น ๒ ตอน ในตอนแรกจะ เปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการศึกษาของ Davidson และ Lang ทั้งนี้เพราะการวิจัยทั้งสองคล้ายคลึงกัน โดยผู้วิจัยได้ดัดแปลงแก้ไขทั้งวิธีการวิจัยและวิธีวิเคราะห์ผล ส่วนตอนต่อไปเป็นการอภิปรายผลการวิจัยอันนี้ โดยเฉพาะ

การ เปรียบเทียบผลการศึกษาของผู้วิจัยกับผลการวิจัยของ Davidson และ Lang มีดังนี้ คือ

๑. การรับรู้ เรื่อง "คน" ของนักเรียน เกี่ยวกับความสัมฤทธิ์ผลในการงานและการ เรียน และการปรับตัวทางสังคม ก็กับการรับรู้พฤติกรรมดังกล่าวของนักเรียน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ พฤติกรรมค่านิยมสืบ เทานั้นที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .05$) (รูปที่ ๑) จากการศึกษาของ Davidson และ Lang พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ของการรับรู้ เรื่อง "คน" การรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอนในทัศนะของนักเรียนเท่ากับ ๐.๕๒ ความแตกต่างของการรับรู้พฤติกรรมค่านิยมสืบโดยตัวนักเรียนเอง และการรับรู้พฤติกรรมเดียวกันนี้โดยครูในทัศนะของนักเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังปรากฏในการศึกษาของผู้วิจัยนี้ ก็เป็น เรื่องที่ น่าจะศึกษาสาเหตุต่อไป ในทัศนะของผู้เขียนเอง เห็นว่าอาจจะ เป็น เพราะในการอบรมเลี้ยงดูเด็กไทยเราได้เน้นถึง เรื่องอุปนิสัยมาก เด็กมักจะได้รับการกวัดจั้นเกี่ยวกับความประพฤติที่แสดงถึงอุปนิสัยไม่ดี และมักจะได้รับการทำโทษ แต่เมื่อเด็กมีพฤติกรรมที่แสดงถึงอุปนิสัยดี เด็กก็มักจะ ไม่ได้รับการชมเชย เท่าที่ควร ฉะนั้น เด็กไทยก็อาจจะมี การรับรู้และ เข้าใจ เอาว่ามีอุปนิสัยไม่ดีกว่าความเป็นจริง จึง เป็นผลให้ค่าสหสัมพันธ์การรับรู้พฤติกรรมเกี่ยวกับอุปนิสัยของ ตนเองต่ำกว่าที่ควร

๒. Davidson และ Lang ว่า นักเรียนยังมีทัศนคติเกี่ยวกับการรับรู้ พฤติกรรมของตนโดยครูผู้สอนจะยิ่งมีความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูง แต่ผลของมูวิจัยพบว่า ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทัศนคติการรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอนในทัศนะของนักเรียน ระหว่างนักเรียนที่อยู่ระดับความสัมฤทธิ์ผล "ต่ำและต่ำมาก" กับ "ปานกลาง" และระหว่างระดับความสัมฤทธิ์ผล "ต่ำและต่ำมาก" กับ "สูงและสูงมาก" เท่านั้นที่มีนัยสำคัญ ส่วนระหว่างระดับความสัมฤทธิ์ผล "ปานกลาง" กับ "สูงและสูงมาก" ไม่มีความแตกต่างที่มีนัยสำคัญเลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคนไทยโดยมากได้รับการอบรมให้ถ่อมตัวอยู่แล้ว ดังนั้นนักเรียนส่วนใหญ่ที่มีระดับความสัมฤทธิ์ผล "สูง และสูงมาก" ก็อาจจะถ่อมตัวว่าเรียนอยู่ในระดับปานกลาง เช่นเดียวกัน นักเรียนที่เรียนปานกลางก็คงจะไม่กล้าแสดงความคิดเห็นว่าครูรับรู้อنهاเป็นผู้มีความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนและการเรียน "สูงและสูงมาก" ฉะนั้นจำนวนของมูวิจัยว่าตนเองมีความสัมฤทธิ์ผล "สูงและสูงมาก" หรือจำนวนนักเรียนที่คิดว่าครูรับรู้อنهاที่มีความสัมฤทธิ์ผล "สูงและสูงมาก" และปานกลางรวมกันแล้ว ไม่เป็นจำนวนที่ถูกต้องกับความ เป็นจริง

๓. ความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับการรับรู้ นั้น ปรากฏว่าผลการวิจัยทั้งของผู้เขียน และของ Davidson และ Lang แสดงให้เห็นว่ามีความแตกต่างระหว่างเพศ เกี่ยวกับการรับรู้ ดังที่ Davidson and Lang พบว่านักเรียนหญิงรับรู้ว่าคุณครูมีความรู้สึกชอบคนดีกว่านักเรียนชาย รวมทั้งด้านพฤติกรรมต่างๆ และความสัมฤทธิ์ผลด้วย

การอภิปรายผลที่เกี่ยวกับการวิจัยฉบับนี้โดย เฉพาะ มีดังนี้

๑. การอภิปรายผลการเปรียบเทียบการรับรู้ระหว่างเพศ

ในการวิจัยการทดลองครั้งที่ ๑, ๒ และ ๓ ควบกันแล้ว จะเห็นว่านักเรียนส่วนมากรับรู้ พฤติกรรมของตนเกี่ยวกับ "อุปนิสัย" "ความสัมฤทธิ์ผลในการงานและการเรียน และ "การปรับตัวทางสังคม" แตกต่างกันไปบ้าง นักเรียนหญิงส่วนมากมีแนวโน้มที่จะรับรู้ว่าคุณเคยมีลักษณะนิสัยค่านิยม อยู่ "ตลอดเวลา" มากกว่านักเรียนชาย และไม่ชอบมีลักษณะนิสัยค่านิยมใด แต่จำนวนนักเรียนชายที่ตอบว่าคุณเคยมีลักษณะนิสัยค่านิยมใดเป็น "บางครั้ง" มีมากกว่านักเรียนหญิง การรับรู้ของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย เกี่ยวกับลักษณะนิสัยบางอย่างมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เช่นจำนวนร้อยละของนักเรียนหญิงรับรู้ว่าคุณมีความแตกต่างจากและชอบทำงาน "ตลอดเวลา" มากกว่าจำนวนร้อยละของนักเรียนชาย (p < .๐๕) ส่วนจำนวนร้อยละของนักเรียนชายที่รับรู้ว่าคุณเป็น "บางครั้ง" พบเป็น

บอกความว่าคาญในห้องเรียน เออะอะตังตัง และชอบทะเลาะกับเพื่อน มีมากกว่าจำนวนร้อยละของ
นักเรียนหญิง และใน "บางครั้ง" นักเรียนหญิงที่ชอบทำงานอื่นในเวลาเรียนมากกว่านักเรียนชาย

เมื่อพิจารณาจากตารางที่ ๔ จะเห็นว่า ค่าเฉลี่ยของทัศนคติการรับรู้ของนักเรียนหญิง เรื่อง
"จน" ในด้านที่สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญสองพฤติกรรม คือ ด้านอุปนิสัย ($p < .๐๕$)
การปรับตัวทางสังคม ($p < .๐๕$) ส่วนด้านความสัมพันธ์ในการเรียนนั้นนักเรียนหญิงได้ค่าเฉลี่ย
ของทัศนคติการรับรู้สูงกว่านักเรียนชาย แต่ไม่มีนัยสำคัญ ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายรับรู้ว่าคุณ
มีอุปนิสัยดีเป็นอันดับหนึ่ง การปรับตัวทางสังคม เป็นอันดับสอง และความสัมพันธ์ในการงานและการ
เรียน เป็นอันดับสุดท้าย เกี่ยวกับการที่นักเรียนหญิงมีแนวโน้มที่รับรู้เรื่อง "จน" ไปในด้านดีกว่า
นักเรียนชายนั้น จีราภา ไควตระกูล (๑) ได้ทำการศึกษานักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่ง
มีความสามารถปานกลางจำนวน ๑๔๖ คน ชาย ๕๓ คน หญิง ๙๓ คน ก็ได้ผลอย่างเดียวกัน

การรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอนในทัศนะของนักเรียน

เมื่อพิจารณาจากตารางที่ ๔, ๕ และ ๖ ครบถ้วนแล้ว จะเห็นว่านักเรียนชายและนักเรียน
หญิงรับรู้ความรู้สึกของครูที่มีต่อนักเรียนคล้ายกัน เป็นส่วนมาก โดยเฉพาะในด้านอุปนิสัย (ตารางที่ ๔)
การรับรู้ของทั้งสองฝ่ายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเลย ลักษณะนิสัยที่นักเรียนหญิงและนักเรียนชาย
รับรู้ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญคือ การมีเหตุผล ความไม่ตั้งใจ วิชาขณะที่ครูสอน ความประณีต และ
เรื่องชอบชักชวนเพื่อน ($p < .๐๕$) กล่าวคือ ในทัศนะของนักเรียนหญิงครูรับรู้ว่านักเรียนหญิง เป็น
คนมีเหตุผล ตั้งใจเรียน มีความประณีตดีกว่านักเรียนชาย แต่ชอบชักชวนเพื่อนมากกว่านักเรียนชาย
จากข้อมูลเหล่านี้จะมีผู้ศึกษาต่อไปถึงสาเหตุที่เด็กหญิงมีความเห็นดังกล่าว เฉพาะอย่างหนึ่งในด้านที่เกี่ยวกับ
การมีเหตุผลมากกว่านักเรียนชาย

ถ้าหากพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของทัศนคติการรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอนในทัศนะ
ของนักเรียน (ตารางที่ ๔) จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของทัศนคติการรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอน
ในทัศนะของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายไม่แตกต่างกันมากนัก พฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ใน
การงานและการเรียน เท่านั้นที่ค่าเฉลี่ยของทัศนคติการรับรู้ของครูในทัศนะของนักเรียนหญิงสูงกว่าของ
นักเรียนชาย ($p < .๐๑$) แสดงว่าในทัศนะของนักเรียนหญิงครูรับรู้นักเรียนหญิงว่ามีพฤติกรรมที่
ส่งเสริมความสัมพันธ์ในการเรียนมากกว่านักเรียนชาย อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย
ของทัศนคติการรับรู้ของทั้งสามพฤติกรรมแล้ว จะเห็นว่านักเรียนหญิงมีแนวโน้มที่รับรู้ความรู้สึกของครูที่มี

ต่อพฤติกรรมของนักเรียนหญิงไปทางค่ามากกว่าของนักเรียนชาย เล็กน้อย

การรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอน

จากตารางที่ ๘, ๑๐ และ ๑๑ แสดงว่าครูรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนส่วนมากในค่านดี สังเกต
 ได้ว่า ถ้า เป็นข้อที่แสดงลักษณะนิสัยที่ดีของนักเรียนแล้วครูมักจะตอบว่านักเรียนส่วนมากมีลักษณะนิสัยนั้นๆ
 "ดีตลอดเวลา" หรือมีเป็น "บางครั้ง" และตอบในข้อ "ไม่เคยเลย" เป็นเพียงส่วนน้อย ถ้าเป็น
 ลักษณะวามันนิสัยที่ไม่ดีครูจะตอบตรงกันข้าม คือนักเรียนส่วนมาก "ไม่เคย" มีพฤติกรรมดังกล่าวเลย
 หรือมีก็เพียง "บางครั้ง" เท่านั้น พิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว การรับรู้พฤติกรรมของนักเรียน
 ชายและหญิงโดยครูผู้สอนมีแนวโน้มเช่นเดียวกัน การรับรู้ในข้อ (๑) และข้อ (๒) คือครูรับรู้ว่
 นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมในค่านดีค่อนข้างมากกว่านักเรียนชาย มีลักษณะนิสัยหลายประการที่ครูรับรู้
 แตกต่างกันระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง เช่นนักเรียนหญิงเป็นคนขยันทำงาน ตรงต่อเวลา
 และประณีตมากกว่านักเรียนชาย แต่ค่อนข้างจะขี้อายและประหม่ามากกว่านักเรียนชายควบ ($p < .๐๑$)
 สำหรับนักเรียนชายในทัศนะของครูผู้สอนมักจะเน้นคนเฉื่อยช้า ไร้เวลาว่างไปโดยเปล่าประโยชน์
 เกียจคร้าน ทำงานไม่เป็นระเบียบ ไม่ตั้งใจเรียนขณะครูสอน ไม่รอบคอบ มากกว่านักเรียนหญิง
 อย่างไรก็ตาม นักเรียนชายตามความเห็นของครูผู้สอนเป็นคนชอบเข้าสังคมพบปะผู้คน และชอบแสดง
 ความคิดเห็นมากกว่านักเรียนหญิง

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของทัศนคติการรับรู้ของครูผู้สอนต่อพฤติกรรมของนักเรียน (ตารางที่ ๑๒)
 จะเห็นว่าครูรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนหญิงดีกว่านักเรียนชายสองพฤติกรรมคือ พฤติกรรมกานอุบิสัย
 ($p < .๐๑$) และความสัมฤทธิ์ผลในการทำงานและการเรียน ($p < .๐๕$) สำหรับค่านการปรับตัว
 ทางสังคมนักเรียนหญิงมีค่าเฉลี่ยของทัศนคติการรับรู้ของครูสูงกว่านักเรียนชายแม้ว่าความแตกต่างจะ
 ไม่นับนัยสำคัญ

เมื่อนำค่าสังเกตว่า โดยทั่วไปแล้วนักเรียนหญิงมีแนวโน้มรับรู้เรื่องคนในค่านดีมากกว่า
 นักเรียนชาย และคิดว่าความรู้ดีของครูผู้สอนต่อพฤติกรรมของนักเรียนหญิงนั้นดีกว่านักเรียนชาย
 ควบ นอกจากนั้นครูผู้สอนมีแนวโน้มในการรับรู้ว่ นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมดีกว่านักเรียนชาย การที่
 เป็นดังนี้ อาจ เป็น เพราะการรับรู้ เรื่อง "คน" ของแต่ละบุคคลมีส่วนขึ้นอยู่กับว่าการที่บุคคลนั้นจะรับรู้บุคคล
 นั้นอย่างไร เพราะการรับรู้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล และคนเราไม่สามารถจะอยู่โดยลำพังได้

ต้องระบประสังสรรคกับผู้อื่นอยู่เสมอ และเนื่องจากการรับรู้ เรื่อง "ตน" เป็นกระบวนการต่อเนื่องกันไปตลอดชีวิต ฉะนั้นใครก็ตามที่มีความสัมพันธ์กับนัก เรือนไม่ว่าชายหรือหญิงย่อมมีส่วนที่จะช่วยสร้างการรับรู้ ความเข้าใจ เรื่อง "ตน" ฉะนั้นการที่นัก เรือนหญิงมีการรับรู้ เรื่อง "ตน" ในด้านที่มากกว่านัก เรือนชายในขณะที่อยู่ในโรง เรือนอาจจะ เนื่องมาจากสามารถที่จะปฏิบัติตามระเบียบกฎ กติกาต่าง ๆ ได้ดีกว่านัก เรือนชาย เพราะการทำตัวให้อยู่ในระเบียบแบบแผน เป็นคุณค่าที่สังคมไทยเรามุ่งหวังสำหรับเพศหญิงมากกว่า เพศชาย เช่นผู้หญิงจะต้องมีความประพฤติเรียบร้อย ส่วนเด็กชายหากจะมีพฤติกรรมที่เอะอะดังดังบ้างพ่อแม่ไม่ค่อยถือว่ เป็น เรื่องสำคัญนัก แต่เมื่อพิจารณาอีกด้านหนึ่ง การที่เด็กผู้ชายชอบกิจกรรมโลโก้ เช่น เสี่ยงต่ออันตราย ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ดี เช่น ขูดครอกและครูนึกไม่ชอบเพราะกลัวจะได้รับภาคเจ็บ จึงต้องคอยห้ามปรามว่ากลัวตก เตือนอยู่เสมอ และการว่ากล่าวของขูดครอกและครูนึกเองทำให้เด็กรู้สึกและเกิดการรับรู้ ว่า "ตน" มีพฤติกรรมที่ไม่ดี ไม่ชอบชอบเล่ห์เหลี่ยมความเข้าใจว่า "ตน" เป็นคนไม่ดี

๒. การ เปรียบเทียบการรับรู้ เรื่อง "ตน" และการรับรู้พฤติกรรมของนัก เรือนโดยครูผู้สอนในทัศนะของนัก เรือน

ดังที่ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของดัชนีการรับรู้ เรื่อง "ตน" กับการรับรู้พฤติกรรมของนัก เรือนโดยครูผู้สอนในทัศนะของนัก เรือนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เพียงพฤติกรรม เดียว คือพฤติกรรมคานอุปนิสัย ($p < .05$) ผู้เขียนได้อภิปรายแล้ว เมื่อตอน เปรียบเทียบผลการศึกษาของผู้วิจัยกับของ Davidson และ Lang (พุทธา ๔๐) จะได้อภิปรายเพิ่มเติมอีกว่า การที่นัก เรือนรับรู้พฤติกรรมคานอุปนิสัยของ "ตน" ว่าดีน้อยกว่าการรับรู้โดยครูในทัศนะของนัก เรือนนั้น อาจจะเนื่องมาจากนัก เรือนยังอยู่ในวัยที่มีความต้องการการยอมรับจากครูและการยกย่องจากครู และกลัวพฤติกรรมที่ผิดจะแพ้ เล็งพฤติกรรมคานอุปนิสัยมากกว่าพฤติกรรมอื่น นัก เรือนจึงพยายามควบคุมอุปนิสัยของตนให้เป็นที่พอใจของครูให้มากที่สุด ings ๆ ที่ทราบว่าตนเองก็มีอุปนิสัยที่ไม่ค่อยดี แต่ไม่แสดงให้ครูเห็น ฉะนั้นนัก เรือนจึงมีทัศนะว่าครูรับรู้พฤติกรรมของนัก เรือนในคานอุปนิสัยดีกว่าที่นัก เรือนรับรู้พฤติกรรมดังกล่าวของตัวเอง

๓. การ เปรียบเทียบการรับรู้ เรื่องตนกับการรับรู้พฤติกรรมของนัก เรือนโดยครูผู้สอน และการเปรียบเทียบการรับรู้พฤติกรรมของนัก เรือนโดยครูผู้สอนในทัศนะของนัก เรือน กับการรับรู้พฤติกรรมของนัก เรือนโดยครูผู้สอน

เป็นที่เห็นอย่างเด่นชัดว่า ค่าเฉลี่ยของดัชนีการรับรู้เรื่อง "คน" ของนักเรียน กับค่าเฉลี่ยของดัชนีการรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอนในทัศนะของนักเรียนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของดัชนีการรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอนทั้งสามพฤติกรรม คือพฤติกรรมด้านอุปนิสัย ความสัมฤทธิ์ผลในการงานและการเรียน และการปรับตัวทางสังคม ($p < .05$) (ตารางที่ ๑๒ และ ๑๔) นอกจากนี้ จะเห็นลักษณะของการรับรู้ทั้งสามประเภทเกี่ยวกับพฤติกรรม ๓ อย่างดังกล่าวว่ามีความคล้ายคลึงกันคือนักเรียนมีพฤติกรรมด้านอุปนิสัยเป็นอันดับหนึ่ง การปรับตัวทางสังคมเป็นอันดับสอง และความสัมฤทธิ์ผลในการงานและการเรียนเป็นอันดับสาม แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมด้านความสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนยังไม่ดีเท่ากับพฤติกรรมด้านอื่นอีกสองด้าน คืออุปนิสัยกับกายการปรับตัวทางสังคม นอกจากนี้ยังเห็นความเหลื่อมล้ำของการรับรู้เรื่องคนของนักเรียน กับการรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูอย่างเด่นชัด คือครูรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนในด้านที่มากกว่าที่นักเรียนรับรู้ตนเองมาก ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจต่อไปว่าอะไร เป็นสาเหตุของความแตกต่างนี้ ผู้เขียนคิดว่าทั้งนี้คงจะเป็น เพราะว่าการแสดงความคิดเห็นของครูโดยวิธี rating scale นั้น ครูโคตรตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง หรือไต่เนงการรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนตามที่ครูคิด แต่พฤติกรรมที่ครูแสดงกับนักเรียนอาจจะไม่ตรงกับความรู้สึก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากว่าคนไทยไม่นิยมการชมเชยบอกบองว่าเป็นส่วนดีในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็ก แต่กลับถือว่าการชมทำให้เด็กเหลิง ในโรงเรียนจะได้รับการติและตักเตือนในเรื่องพฤติกรรมที่ครูไม่พอใจมากกว่าได้รับคำชมเชยเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ครูพอใจ ดังนั้นจึงเป็นการยากที่นักเรียนจะทราบว่าคุณครูประเมินความประพฤติของตนจริงๆ อย่างไร เพราะแม่ครูเองก็ยอมรับว่าเด็กเป็นคนดี และมักจะไม่ดาบพอดความรู้สึกเช่นนี้ให้นักเรียนทราบ จึงเป็นการหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะทำให้การรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอนแตกต่างไปจากการรับรู้ของครูที่มีต่อพฤติกรรมของนักเรียนในทัศนะของนักเรียน และในที่สุดทำให้เกิดความแตกต่างในเรื่องการรับรู้เรื่อง "คน" ของนักเรียนด้วย

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอน และการรับรู้เรื่อง "คน" กับความสัมฤทธิ์ผลในการเรียน

เนื่องจากผู้เขียนได้อภิปรายถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอนในทัศนะของนักเรียนกับความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนไปแล้วในตอน เปรียบเทียบผลการศึกษาของมูว์จิกกับ Davidson และ Lang ฉะนั้นในตอนนี้อย่างนี้ผู้เขียนจึงจะอภิปราย เฉพาะความสัมพันธ์

ระหว่างการรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอน และการรับรู้เรื่อง "คน" กับความสัมพันธ์
ในการเรียน ดังนี้

ผลของการวิจัยแสดงว่า การรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอนกับระดับความสัมพันธ์
ในการเรียนมีความสัมพันธ์กันสูง (ตารางที่ ๑๔) กล่าวคือ นักเรียนที่มีระดับความสัมพันธ์สูง
ครูก็รับรู้ว่ามีพฤติกรรมในด้านดี ผลอันนี้แสดงว่าการที่ครูรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนว่าดีหรือไม่ดีนั้น
มีความสัมพันธ์กับความสัมพันธ์ในการเรียนของนักเรียนมาก ซึ่งอาจจะอธิบายได้เป็นสองนัย คือ
ครูมักจะเห็นว่านักเรียนที่เก่งมีพฤติกรรมในด้านดีมากกว่านักเรียนที่เรียนไม่เก่ง หรือโดยที่ครูไม่รู้จัก
นักเรียนแต่ละคนอย่างเพียงพอ อย่างน้อยในลักษณะนิสัยบางประการในรายการแบบสอบถาม จึงอาศัย
คะแนนการเรียนในวิชาต่างๆ เฉพาะอย่างยิ่งในวิชาที่ตนสอนมาช่วยพิจารณาในการตอบ ส่วนค่าเฉลี่ย
ของดัชนีการรับรู้เรื่อง "คน" กับระดับความสัมพันธ์ในการเรียนนั้น ไม่มีความสัมพันธ์กันเลย
นอกจากจะทราบว่าค่าเฉลี่ยของดัชนีการรับรู้เรื่อง "คน" ของนักเรียนสูงขึ้นไปเล็กน้อย
ความสัมพันธ์ที่เพิ่มขึ้น

การวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า การรับรู้เรื่อง "คน" ของนักเรียน กับ การรับรู้พฤติกรรมของ
นักเรียนโดยครูผู้สอนมีความเหลื่อมล้ำกันมาก แมวว่านักเรียนส่วนมากจะรับรู้และเข้าใจพฤติกรรมของ
ตนเองเป็นอย่างดีในคาบที่ก็ตาม แต่ก็ยังมีความแตกต่างจากการรับรู้พฤติกรรมของนักเรียนโดยครูผู้สอน
ซึ่งมีการรับรู้ในด้านดีมากกว่า ปัจจุบันนี้ นักจิตวิทยา เชื่อว่าการรับรู้เรื่องคนมีอิทธิพลต่อการแสดงออก
ของบุคคลมาก นักจิตวิทยาถือว่าการรับรู้เรื่อง "คน" เป็นแก่นของพฤติกรรมของแต่ละบุคคล ตัวอย่าง
เช่น ถ้านักเรียนเข้าใจว่าตนเองมีเพื่อนรัก นักเรียนผู้นั้นก็จะ เขากับเพื่อนได้แทนทุกคน และจะรัก
เพื่อนๆ คอย หรือนักเรียนที่ครูบอกชอบชมเชยอยู่เสมอว่าเป็นคนเรียนเก่ง มีความประพฤติเรียบร้อย
ก็จะพยายามเรียนหนังสือให้ดีขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่เกี่ยวกับจะพยายามปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของ
โรงเรียน ทั้งนี้เพื่อให้ครูชอบชมเชยมากขึ้น ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าการรับรู้ของครู
เกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนก็เป็นไปในแง่ดี หรืออาจกล่าวได้ว่าครูรับรู้นักเรียนว่าเป็น "คนดี"
แต่นักเรียนรับรู้ว่าตนเป็นคน "ที่น้อย" อาจจะเป็นเพราะว่าทางฝ่ายนักเรียนไม่เคยทราบ หรือไม่ก
ทราบแต่เพียงเล็กน้อยว่าตนเป็นคนดี เพราะครูไม่เคยพยายามบอกให้ทราบ จึงทำให้เขาคิดโดยปริยาย
แล้วว่า ผู้ใหญ่หรือครูใหญ่มักจะ เชื่อว่าการชมมักจะทำให้เด็ก เหลิง ในทัศนะของครูผู้เรียน เห็นว่าในการ
อบรมเลี้ยงดูเด็กของเราผู้ใหญ่ควรจะให้คำชมเชยบอกเด็ก เมื่อเด็กทำดีหรือประพฤติตัวดีมากขึ้น

เพราะการชมเชยก็จะ เป็นสิ่งจูงใจให้เด็ก เปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 จะมีผลต่อการรับรู้ เรื่อง "ตน" ของเด็ก ฉะนั้นครูผู้ซึ่งมีส่วนในการ เปลี่ยนพฤติกรรมของเด็ก เป็น
 อย่างมากก็ควรจะพยายามถ่ายทอดให้นักเรียนทราบถึงความรู้สึกของครูให้ถูกต้อง เป็นที่น่าพอใจจะ
 ควบวิธีให้ความสัมพันธ์กับนักเรียนใหม่มากขึ้น หรือโดยการปรับปรุงวิธีการให้คำชมเชย การให้
 รางวัลให้ เหมาะกับโอกาส เพื่อให้นักเรียน เกิดความเข้าใจในความสามารถของตนเองโดยถูกต้อง
 เป็นที่น่าพอใจ เกกว่า มีพฤติกรรมบางอย่างซึ่งการรับรู้ของครูในทัศนะของนักเรียน และการรับรู้ของ
 ครูมีต่อนักเรียน และการรับรู้ เรื่อง "ตน" ของนักเรียน ตรงกัน คือการที่นักเรียนมีความสัมฤทธิ์ผล
 ในงานการงานและการ เวิร์บชอบกว่าพฤติกรรมค่านอนินทรีย์และการปรับตัวทางสังคม ซึ่งผู้ที่มีความ
 สัมฤทธิ์ผลในงานและการ เวิร์บนั้น เป็นบุคคลที่ประเทศชาติต้องการมาก โดยเฉพาะในระยะ
 หัวเลี้ยวหัวต่อของการพัฒนาประเทศอย่างกว้างขวาง ฉะนั้น ความบกพร่องด้านนี้จึงควรได้รับความ
 สนใจและสนใจหาสาเหตุให้ถึงซึ่งต่อไป.